

fàcilment transformables, sobretot en estat de millora positiva.

En efecte, no ens podem sotstraure de considerar com un costum fortament arrelat en la nostra terra la contractació dels serveis mèdics pel mitjà de la *conducta*, que no és altra cosa que un simplificat contracte, quasi sempre verbal, entre metge i client, per virtut del qual i mitjantçant una retribució modestíssima per part del client, el metge l'assisteix en les seves malalties per un temps determinat. Es, per tant, una forma antiga de contractació de serveis professionals, que avui n'hauríem de dir assegurança de malaltia, sense intervenció de cap poder estrany i sense intermediari de cap classe. Així s'ha constituït el principal i moltes vegades l'únic volum d'ingressos que podríem nomenar fixos del metge rural, en intentar viure amb cert i ben regatejat esplai econòmic de la professió, sobretot en un medi que, ultra el coeficient de morbiditat relativament petit pel que fa a l'actual valoració dels indicats serveis, i l'estat de cultura dels sus habitants, circumstàncies que no afavoririen el poder calcular l'ingrés efectiu de la professió; la diferenciació dels diversos tipus d'agrupaments socials en relació a llur capacitat econòmica, i la valor intrínseca amb què hauria d'apreciar-se i, així mateix, valorar-se el treball professional: impediria, en la gran majoria de casos, el càlcul de probabilitats d'obtenir els ingressos mínims per al decorós sustentament material del metge. D'aquestes nocions ens ha aparegut sempre fonamentar-se soca'ment aquesta forma de contractació de serveis dita *igualatori*, i fins del pur significat d'aquest mot, podríem intentar deduir la raó principal de la seva existència forçosa: *igualar* les possibilitats econòmiques de tots els esgraons socials per a formar un conjunt fraternal — germanor pròpiament dita — d'auxili mutu, amb el fi de procurar-se, sens un esforç material exagerat, l'assistència de les seves malalties, "Un per tots i tots per a un" ha seguit i continua essent el lema on recolza la més primitiva idea de mutualitat i de la concepció més moderna d'assistència social. Fins en la pròpia Conferència, el Director de les Caixes rurals asseguradores d'Alemanya, Karl Unger, proclamà aquest tan vell principi de fraternitat humana.

Ara bé; en el constant caminar dels temps i degut a moltes i molt variades causes, aquest con-

cepte de mutualitat del poble, ha anat desvirtuant-se. I la connexió moral que unia tot un poble, per a procurarse, fàcilment i còmoda, una assistència mèdica s'ha afluixat tan considerablement, que la contracta colectiva ha perdut aquella cohesió fraternal convertint-se en un tot dispers de contractes individuals o familiars formant una barreja informe. L'individualisme triomfant, en el segle xx, de totes les idees racionals, i aparegut com el *summum* de les llibertats excelses de l'home engendrà l'absoluta llibertat de contractació familiar, però, àdhuc, ocasionant una víctima: el metge, qui en lloc d'ésser l'assistent sollicit de la germandat popular, per la qual causa exerceix verdadera hegemonia moral, despresa de l'apostolat de la seva actuació professional, no tan sols per l'amor que despenia en el cuidament dels seus malalts ans bé practicant, amb el seu saber i consells, la profilaxi de la salut, ha esdevingut un vulgar contractista de serveis, obligat, a cada dia més, al compliment estricte i materialitzat d'aquelles clàusules verbals i, de mica en mica, restant ofegada la seva personalitat moral fins al punt d'aparèixer, en qui-sap-lo llocs, rebaixant a la categoria de criat dels seus malalts. De pare espiritual de la seva salut, a domèstic dels seus capricis i velleïtats individuals.

Aquesta ha estat la trajectòria que hem vist, dissortadament, recórrer al metge rural en el transcurs d'uns quants il·lustres. En l'actualitat, la nostra professió, rebaixada del seu nivell moral per la pràctica de la tan lloada llei de l'oferta i la demanda, ha fet que ni tan sols individualment els metges puguin aixecar llur veu de redempció a què tot ésser racional té perfectíssim dret. D'ençà de les punyents diatribes de Molière fins a l'abjecció dels nostres dies, no ens resta als professionals de la Medicina altre camí, ni tan sols queda més remei, que situar-nos en el pla d'obrers contractats i procurar-nos l'equilibri d'aquell pregon sentiment de responsabilitat moral que per sort encara no hem perdut, amb la valor material que el públic i les organitzacions estatals o privades donin al nostre treball. I si bé per pròpia dignitat no havem de deixar-nos arrossegar completament, en l'esfera moral, per l'especial i baix concepte amb què avui se'ns té, en l'esfera material, hem d'evitar, esmerçant-hi totes nostres forces, l'exercici deshonorat de la Medicina. I ja que ens trobem empresonats en les xarxes del